SZABÓ RÉKA DOROTTYA

ablak

elképzelem a ráncaid egy enyhe télen
pest külvárosában ülsz balkonodon
kávét kortyolsz feketét
utánozhatatlan komorsággal nézed magad előtt a kínai éttermet

azt a ládát már évek óta nem az ágyad mellett tartod
hóként fagytam bele

elképzelem, ahogy lehajolsz
barnult vérfoltokkal mintázott zsebkendőért nyúlsz
keserű íze van
nyár íze van
hajadba hullik a hó
rágyújtasz
lassan hamuvá égetsz minden foltot
mereven figyeled ahogy füstté válok
hogy ne emlékezz már semmire pedig
a reggeli ablak amit ilyenkor kinyitni úgy szeretsz
te voltál

elképzelem a zöld füzeted
leírod bele a semmit

a maréknyi hamut

háború a bohóchalrajjal

irodalom minden tenger
kék óceán
halak rímpikkelyei polipok szabadcsápjai
egy király cseppnyi szóoldatot őriz csőrében
maga sem tudja feldolgozni kicsinyeinek adja
a kék és a homok határán türelem az útlevél
napernyők alatt üres lapok nyúlnak el
elrettentő számukra a víz
ha elég mélyre merészkedsz eltűnik a világ szeme
a tenger illatát *azért* szeretitek
kevesebben a benne élő természetét
túl sok hínár túl sok éles szikla
harcolni a korallszép látványért
küzdeni a földhöz záró levegő ellen nem könnyű
nagy nyomás
ahol a parton olvadó fejek homokszemcsékké válnak
ott kezdődik a szólásszabadság
háború a bohóchalrajjal
a bohóchal üzenetet hoz a belsejében
nyertes halat nyelni sem egyszerű
emésztésére az emberi gyomor nem termel elég sós savat
be kell lélegezni a tengert